

Kellys bön

Lori Fuller Sosa

Kyrkans tidningar
(Baserad på en sann berättelse)

Kelly och hennes mamma gick fram till kyrkan och tittade sig omkring. Den var vacker, med vajande palmer utanför. På skylten på kyrkan stod det "Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga". På tre språk – malajiska, kinesiska och engelska!

Kelly visste inte så mycket om Jesus Kristus. Och hon hade aldrig varit i kyrkan förut. Hennes mammas vän Li Leen gick i kyrkan här. Hon hade frågat om Kelly och hennes mamma ville följa med.

När de gick in log alla och sa hej. Alla var så snälla. Kelly och mamma följde med Li Leen upp på övervåningen till ett stort rum. Li Leen sa att det var gudstjänstlokalen.

Kelly satte sig ner bredvid mamma och Li Leen vid en rad med stolar och snart började mötet. Hon lyssnade på musiken. Hon tyckte om känslan hon fick fastän hon inte kunde orden.

I slutet av mötet gick en kvinna upp och bad en bön. Kelly tittade sig omkring när alla knäppte händerna och blundade. Hon hade fortfarande en härlig känsla inom sig. Vad *var* det? Det var inte som något hon hade känt förut!

När de gick ut ur kyrkan senare berättade Kelly för mamma om känslan hon hade haft under bönen.

"Jaha", sa mamma, "men jag kände inget särskilt."

Men Kelly fortsatte att tänka på känslan hon hade haft i kyrkan. Hon hade tyckt om bönen. Och hon hade tyckt

om att höra om Jesus.

"Kan missionärerna få undervisa mig?" frågade Kelly mamma. "Jag vill lära mig mer."

"Om det är det du vill göra så är det okej", sa mamma.

Missionärerna undervisade Kelly om hur man ber och hur man läser i skrifterna. De undervisade henne om Jesus och hur han älskar oss. Kelly tyckte om det hon fick höra.

En dag fick hon en speciell utmaning av missionärerna.

"Vill du försöka be under veckan?" frågade äldste Parker.

Hittills hade Kelly bara bett tillsammans med missionärerna. Men hon ville försöka på egen hand. Hon visste att hennes himmelske Fader alltid lyssnar, och han ville höra från henne.

"Jag ska göra det", lovade hon.

Nästa dag var det en speciell dag i skolan. Kelly skulle sjunga i en tävling! Hon hade lärt sig en fin ny kinesisk sång. Det hade varit svårt att lära sig alla noterna och tonerna. Hon hade övat och övat och övat.

Nu när det var dags att framträda var Kelly nervös. Hon tog fram bilden av Jesus som hon hade lagt i fickan på sin skoluniform på morgonen. Hon bestämde sig för att be en bön, precis så som missionärerna hade visat henne. "Himmelske Fader, snälla, hjälp mig att inte vara nervös", bad hon. "I Jesu Kristi namn, amen."

Sedan gick Kelly ut på scenen. Hon stirrade på publiken och på domarna. Hon tänkte på bilden av Jesus i fickan och kände sig lite bättre till mods. Hon tog ett djupt andetag och började sjunga.

Hon sjön alla orden precis så som hon hade övat på dem. När Kelly hade sjungit den sista noten och bugade visste hon att hennes himmelske Fader hade hört hennes bön och hjälpt henne.

Kelly gick ut från scenen med ett leende på läpparna. Hon kunde knappt bärga sig förrän hon kunde berätta för missionärerna vad som hade hänt. Hon visste att hon ville fortsätta be varje dag. ●

